

## Arrest

nr. 168 143 van 24 mei 2016  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van het opleggen van een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten vanaf 23 december 2015 tot 22 januari 2016 om middernacht, aangebracht op 23 december 2015 op de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26<sup>quater</sup>) van 4 december 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. BAELDE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Volgens de verklaringen van verzoeker, is hij op 12 mei 2015 het Rijk binnengekomen en verklaarde hij zich op 13 mei 2015 vluchteling. Verzoeker verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op [...] 1970.

Nadat vingerafdrukkenonderzoek via Eurodac heeft uitgewezen dat van verzoeker op 7 en 8 mei 2015 vingerafdrukken werden genomen te Hongarije, richten de Belgische autoriteiten op 19 juni 2015 een verzoek tot terugname aan de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b. van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om

internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna verkort de Dublin III Verordening).

Op 4 augustus 2015 worden de Hongaarse autoriteiten er op gewezen dat zij op basis van artikel 25, § 2 van de Dublin III Verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoeker (tacit-agreement).

Op 4 december 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Tegen deze beslissing diende verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in op 10 december 2015 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 158 631 van 15 december 2015 schorste de Raad de beslissing van 4 december 2015 nu het middel gestoeld op de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) ernstig werd bevonden. De Raad schorste deze beslissing omdat, gelet op het absoluut karakter van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, hij het kennelijk onredelijk acht dat de gemachtigde na een onderzoek van de elementen die de zaak kenmerken er zonder meer van uitgaat dat verzoeker niet naar Servië of een ander derde land zal verwijderd worden gelet op het impliciete terugnameakkoord van de Hongaarse autoriteiten op grond van artikel 18, § 1 b van de Dublin-III-Verordening. De Raad gaat hierbij uitvoerig in op het risico op ketting-refoulement bij overdracht naar Hongarije.

Op 23 december 2015 werd verzoeker in vrijheid gesteld en werd op de voormelde geschorste beslissing van 4 december 2015 (bijlage 26*quater*) het volgende vermeld: “*een nieuwe termijn van 23/12/2015 tot 22/1/2016 om middernacht wordt A.K.H.H. (...) toegestaan het grondgebied te verlaten*”. Dit is de thans bestreden beslissing.

Bij arrest nr. 168 142 van 24 mei 2016 vernietigde de Raad de beslissing van 4 december 2015 wegens een schending van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

2. Over de gevolgen van het arrest nr. 168 142 van 24 mei 2016 waarbij de Raad de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 december 2015, zijnde het overdrachtbesluit naar Hongarije is vernietigd.

Door de vernietiging van de bijlage 26*quater* van 4 december 2015 die bestaat uit een weigering van verblijf enerzijds en een bevelscomponent anderzijds, is de termijn voor vrijwillig vertrek zoals aangebracht op 23 december 2015 op bovenvermelde bijlage 26*quater*, zonder noodzakelijke grondslag gevallen zodat deze voor de rechtszekerheid en de duidelijkheid in het rechtsverkeer dient te worden vernietigd. Voorts blijkt uit arrest nr. 168 142 dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden *iuncto* artikel 3 van het EVRM nu het risico op ketting-refoulement niet afdoende werd onderzocht en op kennelijk onredelijke wijze werd gesteld dat de Hongaarse overheden verzoeker niet zullen verwijderen naar Servië. In deze omstandigheden kan van verzoeker niet worden verwacht dat hij het grondgebied verlaat en zich aanmeldt bij de bevoegde Hongaarse instanties.

In het licht van deze vaststelling is een bespreking van de door verweerder opgeworpen excepties van niet-ontvankelijkheid van het beroep niet noodzakelijk. Om dezelfde reden dient geen uitspraak meer te worden gedaan over de door verzoeker aangehaalde middelen.

Bovendien weze opgemerkt dat verzoeker volkomen terecht heeft aangevoerd dat de beslissing waarbij een nieuwe termijn voor vertrek wordt opgelegd tot uiterlijk 22 januari 2016 middernacht het gezag van gewijsde van het arrest nr. 158 631 van de Raad van 15 december 2015 waarbij de tenuitvoerlegging van de beslissing van 4 december 2015, zijnde het overdrachtbesluit naar Hongarije (bijlage 26*quater*) werd geschorst, schendt.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 december 2015 werd geschorst op 15 december 2015, hetgeen inhoudt dat ook de bevelscomponent van de beslissing niet gedwongen tenuitvoer kan worden gelegd zolang de Raad zich niet heeft uitgesproken over het beroep tot nietigverklaring dat door verzoeker werd ingediend op 16 december 2015 en hierbij het beroep zou verwerpen. Het gezag van gewijsde “*houdt het vermoeden van waarheid van een rechterlijke beslissing is dat belet dat de beslissing nog in vraag wordt gesteld door hetzelfde of een*

ander rechtscollege, door een administratieve overheid of door de partijen in het geding” (J. DUJARDIN en J. VANDELANOTTE, *Inleiding tot het publiek recht, basisbegrippen*, Brugge, die Keure, 1994, 125). Of nog: het gezag van gewijsde van een jurisdictionele beslissing houdt in dat “*iedere overheid (ook de overheid die geen partij is in het geding) [...] door een dergelijke uitspraak [is] gebonden, d.w.z. dat de overheid geen beslissing meer kan nemen welke in strijd is met de rechtspraak van het rechtscollege of welke deze wijzigt of teniet doet.*” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Wolters kluwer, 2014, 983).

Het feit dat volgend op een schorsingsarrest het geschorste bevel om het grondgebied te verlaten nog in het rechtsverkeer aanwezig is, hetgeen niet wordt betwist, belet niet dat een schorsingsarrest gezag van gewijsde *erga omnes* heeft voor de periode tussen het schorsingsarrest en het arrest ten gronde, nu “*het gezag van gewijsde van een schorsingsarrest [in]houdt dat de uitspraak voorlopig – in afwachting van een eindarrest – als waarheid geldt en dat het door de administratieve rechter prima facie beslecht rechtspunt in het raam van een administratief kort geding niet opnieuw in vraag kan worden gesteld, behoudens in geval van een verzoek tot intrekking of wijziging bedoeld in art. 17, §2, derde lid, R.v.St.-wet (R.v.St., Meert, nr. 70589 van 9 januari 1998)*” (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *o.c.*, 1285 voetnoot 355). Deze laatste situatie, het verzoek tot intrekking of wijziging van het schorsingsarrest, zoals ook weerhouden in artikel 39/82, §2 laatste lid van de Vreemdelingenwet is thans niet aan de orde (Zie hierover A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, *o.c.*, 1285 voetnoot 358).

In het schorsingsarrest oordeelde de Raad dat een ernstig middel werd aangevoerd op grond van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 3 van het EVRM. Ook oordeelde de Raad: “*dat [...] redelijkerwijze [moet] aangenomen worden dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan nu de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de overdracht aan de Hongaarse autoriteiten impliceert waardoor de besproken risico's [op schending van het non refoulementbeginsel en schending van artikel 3 van het EVRM] zich dreigen te voltrekken.*” Bijgevolg komt het de gemachtigde, als partij in het geding, niet toe in de periode tussen het schorsingsarrest van 15 december 2015 en voorafgaandelijk aan het arrest ten gronde, op 23 december 2015 het gestelde in het schorsingsarrest in vraag te stellen door nog aan de geschorste uitvoeringsmodaliteiten te raken door verzoeker een beperkte termijn van dertig dagen op te leggen om het grondgebied voor 22 januari 2016 om middernacht te verlaten. De tenuitvoerlegging van de geschorste maatregel kan niet alsnog worden gemoduleerd door aan het bevel een nieuwe termijn te koppelen. Hiermee heeft de gemachtigde immers een beslissing genomen die in strijd is met hetgeen voortvloeit uit het arrest, met name de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bevel en dit tot aan de behandeling van het beroep ten gronde. Er moet immers worden opgemerkt dat de termijn weerhouden in een beslissing tot verwijdering wordt geregeld door artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Volgens artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet is een onderdaan van een derde land enkel beschermd tegen gedwongen verwijdering zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, met andere woorden de gemachtigde moet verzoeker op zijn grondgebied gedogen zolang die termijn loopt. De vraag stelt zich dus welke gevolgen de gemachtigde meent te kunnen geven aan het verstrijken van de nieuwe opgelegde termijn na 22 januari 2016 om middernacht nu nadien in principe conform de voormelde tweede paragraaf van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet verzoeker niet langer tegen gedwongen verwijdering beschermd zou zijn, dit terwijl op dat ogenblik de Raad zich nog niet heeft uitgesproken over het ingediende vernietigingsberoep volgend op het schorsingsarrest. Deze vraag ter zitting aan de gemachtigde voorgelegd, antwoordde deze dat verzoeker in die situatie “*een nieuwe verlenging van de termijn voor vertrek kan aanvragen*”. Hierop repliceerde verzoeker ter zitting dat het absurd is dat van hem zou verwacht worden dat hij, terwijl de tenuitvoerlegging van het bevel is geschorst door de Raad, er volgens de gemachtigde toch toe gehouden zou zijn bij het verstrijken van de nieuwe termijn van dertig dagen een verlenging van termijn aan te vragen gedurende de periode na de schorsing en voor uitspraak ten gronde. De Raad kan verzoeker hier volledig in volgen. Verzoeker is immers op grond van artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet hoe dan ook beschermd tegen gedwongen uitvoering van het bevel gedurende de periode tussen het schorsingsarrest en het arrest ten gronde, hetgeen raakt aan de effectiviteit van het rechtsmiddel voor de Raad zoals gewaarborgd door artikel 13 van het EVRM, en het komt de gemachtigde geenszins toe gedurende deze periode toch deze tenuitvoerlegging van het bevel in vraag te stellen door een nieuwe tot 30 dagen beperkte termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen, noch zoals blijkt ter zitting, van verzoeker te vereisen dat hij om verlengingen van nieuwe termijnen voor vrijwillig vertrek zou verzoeken bij het verstrijken ervan. Een schending van het gezag van gewijsde staat vast.

### 3. Korte debatten

De beslissing om een termijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen op te leggen, zoals aangebracht op 23 december 2015 op de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 december 2015, wordt uit het rechtsverkeer gehaald aan de hand van een nietigverklaring ervan. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van het opleggen van een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten tot 22 januari 2016, aangebracht op 23 december 2015 op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 december 2015 wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES